

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudama ƙo łóždu ƙobotu w Smolerjez kniħiczišczerńi w Budyšinje a je tam ja šchwórtletnu pschědplatu 40 np. dostacž.

3. njedźela po swjatej Trojizy.

1. Pětra 5, 5—11.

„Šdnyž ƙo junu nakasasch, dha poħnyłi ƙwojich bratrow.“ Pětr tajteho napominanja ƙwojeho Anjesa sabnył njeje. Pšches ƙłowo a list je wón ƙwojich bratrow ƙwěru poħnyłjował, a to wón hišcže čini, tež dženska jašo w tutej epistoli. Raž je znył přěni list ƙwjateho Pětra poħnył troschta a poħnylnjenja ja wschitlich, kiž ƙu w nusy a tyschnosćzi, tak čže tež wona nam dobru radu podacž ja nasche sadžerženje w čěrpjenjach tuteho čžaša.

Zapostholstka rada, kať ƙo kšesczijenjo džeržecž maja w tuteho čžaša čěrpjenjach.

Woni maja

1. ponižnje ƙo šhibowacž pod Božu móžnu ruku;
2. bjes starosćže ƙo poruczičž Božemu wodženju;
3. we wěrije twjerdže napšhecziwo stacž stemu nje-pscheczelej;
4. wješeli w nadžiji čžafacž na pschichodnu krašnosć.

1. Rať ƙo kšesczijenjo džeržecž maja w čěrpjenjach tuteho čžaša — wažne a jara nusne praschenje! Pšchetož čěrpjenjom wschať je na ƙwěcže dosć, ale wot jich žohnowaných plodow je hušto jeno jara malo widžecž. Nje-pschindže pať to s teho, so ludžo njewjedža abo njewopomnja, kať maja ƙo we ƙwojim čěrpjenju sadžeržecž, so by jim ł lěpschemu ƙlužilo? Šchto radži nam ƙwjaty Pětr? Najprjedy: „Ponižujcže ƙo pod Božu móžnu ruku, so by

wón waš powyščil we ƙwojim čžašu.“ Tamni kšesczijenjo, na kotrychž japoschtoł pische, mējachu wschelke pschesczěhanja wot pohanow čěrpicž ƙwojeje wěry dla. S nami je hinať; my móžemy hišcže w dobnym měrje a pokoju po ƙwojej wěrije žiwi bycž. Ale kaħa? njecžujemy my teho dla nicžo wot Božeje móžneje ruki? Pucž do Božeho kralestwa tež dženska hišcže žadny drugi njeje, hačž kotryž je był wot spocžatka ƙem: psches wjele štyšnosćow mamy nuts hičž do Božeho kralestwa. Šnadž ma tón abo tamny Božu móžnu ruku runje nětko s bolosćžu na ƙebi šhonicž. Tebje ƙnadž je s thorosćžu biła, tebi lubeho pscheczela wsala, tebi rjanu nadžiju šahubila, tebi to kniczomu ščžinila, šchtož mějescze ty ja sbože ƙwojeho žiwjenja. Haj, jara móžna je tale ruka, a toħož wona trjechi, tón ƙo wije a ƙufa s bolosćžu. Ale njesabudž jeno, čžeja ruka to je: Boža ruka! Čħzesch ƙo pschecziwo Bohu špjeczičž? Čħzesch pjašcž pschecziwo njemu posběh-nyčž a jeho do woblicža hanicž? Njewěsch dha, šchto ty ƙy a šchto je Bóh? ty — proch a popjeł, a wón — tón wěczny a wschehomóžny a wschehomudry. Abó čħzesch prajicž: S čžim ƙym ƙebi tež tole šašlužil? Čžeho dla dyrbi runje mje to potrjechičž? Čžeho dla dže ƙo druhim tať derje, a jeno ja mam tať čěrpicž? To ƙu horde, throble praschenja, to nicžo druge njeje, hačž Bohu njeprawdosć porokowacž. Wušnaj wjele bóle: Ty, Božo, ƙy prawny, ja pať dyrbju ƙo hanibowacž. Šdnyž mje bijesch, mi ƙo s tym žana njeprawda nještanje, ja dostanu jeno, šchtož ƙym se ƙwojimi škutkami šašlužil, hdyž niž tón křocž,

dha drugi króć, hdyž niz w tej, dha w druhej wězy. Haj, hladaj jeno na swoje hrěchi, kiž su hišće wjele wótrische khostanje saklužile, hladaj jeno na swojich bratrow na kwěće, na kotrychž so runje te same čerpenja dokonjeja, hladaj jeno na teho jenicžkeho praweho, nascheho Knješa Jezom Khrysta, kiž je wjazny čerpił, dnyli wschitny, a ty budžesch wufnyčž so ponižowacž pod Božu móznu ruku, a potom tež shonicž, so wón cze powyschi we swojim čašu, hdyž je čerpenje swoje wotpohladanje pola tebe dozpiło, kaž su to Josef a Siob a Dawit shonili; pschetož hordym steji Bóh napschecziwo, ale ponižnym dawa wón hnadu. — Duž shibuj so ponižnje pod Božu móznu ruku.

2. A njestaraj so jara! Wschaf je Bóh twój Wótž kam, kiž so sa wschitko stara, wscho derje wumjedže. „Wschitku waschu staroscž čizńicze na njeho, pschetož wón so sa waš stara.“ Žana nusa njepschindže kama, wona pschinjeke staroscže sobu a to hušto tak wjele, so šebi cžlowjek živeje rady njewě. Žich wjele nošy so s brěmjennom swojich staroscžow spochi, wodnjo a w nozy a spusčeczi napošledku wschu nadžiju. Se staroscžemi stawaja, se staroscžemi so lěhaja a runaja so tamnemu kralej, wo kotrymž stara pohanska bajka powjeda, so mješesche dla swojich wobendženych kóscžow w heli wulki a cžežki kamjeń na nahlu horu walecž, ale pschezo, hdyž bē jón sforo na wjerch dowalit, wufkoczi jemu kamjeń s rukow, a tak dyrbjesche wón s nowa swoje džělo sapocžecž, bjese wscheje nadžije, so by hdy s nim na kónž pschischoł. Drušy pytaja šebi swoje staroscže sacžericz psches wschelake kwětne rospróšchenja, ale wone so sašo wrócža a potom cžim bóle cžwiluja. Ně, praji šwjaty japoschtoł, wschitke wasche staroscže čizńicze na njeho. Nječizńicze je na cžlowjekow, kiž hušto njemóža pomhacž a wjele husčischo njechadža, ale čizńicze je na Boha, na teho, kiž je wam je póšlat, so by waš psches nje bliže k šebi cžahnył se šameje dobroty. Čizńi je na njeho se stynjenymaj rukomaj, s modlenjom a prošchenjom a wěr: wón, tón wschehomóžny a wschehomědomny, wschehomudry a dobrocžiwny Bóh, wón, kiž swojeho jenicžkeho narodženeho Ssyna sa naš pschepuschčizil njeje, wón budže so dale staracž sa tebe. Haj, nješmy dha hižom hušto we swojim žiwjenju shonili, so je kama wěrnoscž, schtož tu pišane steji: Wón so sa waš stara.

3. Čašy tyšchnoscže pať njeišu jeno čašy wschellich staroscžow, ale s dobom tež čašy cžežkich spytowanjom. „Wasch pschecziwnik, tón cžert, kžodži wokoło jako rujazy law a pyta, kžož by póžrjet.“ W tych wschellich a cžežkich pschesčěhanjach, kotrež tamni přeni kšesčizienjo wot Židow a pohanow shonichu, šlyschachu woni rucže tuteho lawa, kiž čžysche jich traschicž, so bychu šwoju wěru saprěli. Njeišmy tež my hižom w čašy tyšchnoscže tamne spytowatske šlowo šlyscheli: Džeržich ty hišće twjerdže šwoju šwěrnoscž? Njeišmy so tež my hižom prascheli: Še dha s žyła žadny Bóh, so wón tajke hubjenstwo na mnje dopuschczi? Ššlyšchi a wušlyšchi wón modlitwy? Tehdy šmy pschezo we wulkim štrasche, so šwoje dowěrjenje přjecž čizńijemy, so kóž wěry rosšlamamy a tak wěčne žiwjenje šhubimny. Duž „budžcže štróšbi a wachujcže!“ Šětr bēšche šam na šebi shonił, schto to pschinjeke, hdyž cžlowjek šam na šo kēžbu nima a šo spusčecža na šwoju móž. Šak bórny bē jeho šly njepschecžel k padu pschinješ! „Temu štejcže twjerdže napschecziwo we wěrje“, s wachowanjom a s modlenjom,

s Božim šlowom so wobarajo. Šapschimncže, tak napomina naš šwjaty Šawol na podobne waschnje, šapschimncže schit wěry, s kotrymž wy šahaschecž móžcže wschitke žehliwe schipy šleho njepschecžela, a wšmicže na šo tu žyłu brón Božu, so byšcže wy, hdyž ta šla hodžina pschindže, mohli napschecziwo štacž, wschitko derje dokonjecž a wobštacž.

4. Napošledku pať wuczi naš šwjaty japoschtoł w čerpenjach tuteho čaša hladacž na tu pschichodnu krašnosč a praji: „Tón Bóh wscheje hnady je naš powołał k šwojej wěcžnej krašnosč w Khrystušu Jezušu.“ Šcho su porno tutej krašnosč wšchě nasche čerpenja jow na kwěće? Nicžo, hacž wotomiknjenja, kiž šandu bjese wscheho komdženja. Duž „kiž wy mału kšwilu cžerpicže“, budžcže wješeli w nadžiji. Derje, tón wotšynjeny kónž, ke kotremuž šmy powołani, je wyšoti, my jón šami se šwojej mozu njemóžemy došahnyčž; ale runje teho dla pošajuje naš šwjaty Šětr na teho, kiž je Bóh wscheje hnady. Wón, kiž je naš njedostojnych powołał k šwojej wěcžnej krašnosč w Khrystušu Jezušu, wón, kiž je we naš šapocžal tón dobry škutł, budže jón tež dokonjecž, wón budže naš dohotowacž, wobtwjerdžicž, pošylnicž a šaložicž. Temu šamemu budž cžesč a móž wot wěcžnosče hacž do wěcžnosče. Šamjeń.

K. w P.

Ponižnosč a wěra.

(1. Šětra 5, 5—11.)

Ponižnje, kaž ty šy kžodžil,
Jesu, čžu sa tobu hičž.
By twój Duch mje jeno wodžil,
Wohl wschu hordoscž wutupicž.
Potom Boža hnada miła
By mi njebjó wotewriła.

Wotštroń staroscž s dušche mojej',
Luboscž k šwětnom' bohastwu.
W ruzy paštyškej mam twojej
Jeno k tebi dowěru.
Pošhlit tule wěru we mni,
Hdyž so staroscž bliži ke mni.

Sšym-li w ponižnosč dšchot
Tu šwój pucž ja we wěrje,
Wschitkim cžěšnosčam tež wušchoł,
Dozpił bydlo njebjeste,
Potom, Jesu, wěcžnje psalmy
Spěwam cži a ščělu palmy.

S. Šapleť.

Šabožina w šchuli.

(Šofracžowanje.)

2. Šatechismuš.

Šaž biblijska hodžina tu pódu šnacž wuczi, s kotrejež je žyrkej něhdy wurošła a na kotrejež wona wotpocžuje, tak čže šatechismušowe rošwucžowanje džěcžo k pomědomoscži w žyrkwi a s ščrkwi rošwiteho wucžneho wopšchijecža a jejneho wufnacža dowjesč. Runje kaž bibliju, tak tež šatechismuš we wschěch rjadownjach nadeńžemy, ale jeno w 2. a 1. kšahy šu jemu na planje wošebite hodžiny pschipošajane. Šriedy hacž so wo nałožbe šatechisma dale wuprajamy, mamy najpriedy na tu pschedprascheń wotmolwicž: Šotry šatechismuš dyrbi so w naschich šchulach wucžbe jako šaložł podpožicž? W lutherškich wošadach nad tym

žaneho dwěla byč njemóže. Lutherowy katechizmuš kluška t sym-
bolskim kniham našeje zyrkwe. A temu pschidže, so so pschi
wšchēm wulkim potracžowanju na polu schulskeho žiwjenja sa nimale
400 lět žana lěpscha wučžensta kniha njeje wudacž mohla, runjež
so wona žama teho njemožuje, w poprawnym smyśle kłowa
methodisko-didaktiska kniha byč. Što dha tutej malej knižy tule
wulku wažnošč dawa? Professor Ehrenfeuchter wotmolwja:
„W Lutherowym katechizmje namatamy swiž katechetiskeje tradizije
zhyje zyrkwe wobarnowanj. W nim stej objektivnošč podawisny
a wutrobnosč subjektivneje wěry spodžiwne s jednoczenej. Šeho
praschenja a wotmolwju žu snapschecžna rosmolwa mjes Božim
kłowom a zyrkwju, jako wěriwu wožobu myšlenej. Wón je wot-
synk wěrjazeje dušce a zyrkwe na Bože kłowo, do njeje rěčžane.“
A temu wuřnawa historika Ranke: „Lutherowy katechizmuš je
runje tač džeczowski kaž hlubokomyšlny, tač frošymliwy kaž nje-
wušlědžomny, jednory a pschepomyšchent. Šbóžny, šchtóž žwoju
dušchu t tym žiwjesche, šchtóž so jeho kručže džerži.“ D njech žebi
jón twjerdže džeržimy! A to móžemy žwěru čžinicž, bjes teho
so sazpitwamj, šchtóž žu nam dohladni mužojo sa plóbdne wuži-
wanje našeho lubeho katechizma we wšchelakich pišmach postčžili.
(Pschichodnje dale.)

Dowěrjenje na Boha.

(Mahlmann.)

Njespuschčž nadžej, wutroba,
Sunu kwětki šchžipasch rjane;
Tvoj Wótž, žama dobrotu,
Próstwy njeschekšyscha žane;
Na twoju wón dowěru
Dele hlada t milosčžu.

Mroki pschithadžeja, du;
Twař na milosčž žwojoh' Boha!
Horje wjedže t wjeřelu
Wichorata čžemna droha;
Tola Wjeřschny njedrěma,
Duž so nještróž njewjedra!

Na skalnje kótwizuj,
Šbėhñ so t Wótžu njebjeschemu,
Šswoje horjo wotankuj,
Wól najhlubšchu wuskorž jemu;
Wón, tón milosčžiwj, čže
Wolschewja we šrudobje.

Wutrobitošč njespuschčžej,
Wóh čži ščžele pošhljenje,
Š ruku, džiwj čžinjazej,
Njebjo šako šakni rjenje.
Wón je žama dobrotu;
Njespuschčž nadžej, wutroba!

K. A. Fiedler.

Sserbski lud a kraj.

Wot J. G. Šsmolerja.

(Potracžowanje.)

IV. Kaž žmy hižom horlach špomnili, dha žebi Šserbja pschi
reformaziji radšcho šwótkow, pišarjow a žamych burow sa duchow-
nych postajecž dawachu, dokelž tucži žerbsžy rosemjachu, hačž so
bychu žwojich němskich šararjow dlěje čžerpili. Dla njewučženoščje
jich nowych duchownych nasta pač tola druhdy něščto wohidneho,
a duž počžachu so krajne stawy wo to štaracž, kačž bychu so pschi-

chodnje Šserbam šterje a lěpje hódni duchowni dostacž mogli.
Woni pschitajachu teho dla najpriedy wšchitkim knjejstwam a duchow-
nym, so bychu t jich poddanow a wožadow tych mlodženzow t stu-
dowanju napominali, kiž so t temu hodža, haj woni wobšamknjachu
napošledku, so dhybi so sa Šserbow wožebna wšpóka šchula
šaložicž. Město Lubij chžysche t temu žwoje klóschtrste twarjenja
a šhětry lěš daricž a žlubi hišchže to a wono, so krajne stawy
w lěčže 1570 t romskem kžžžorej Maximilianej II. pošelstwo
pošlachu a jeho wo dowolnosčž prošchachu. Ale lědom bėchu wot-
pošlani kžžžorej žwoju próstwu wupowjedali a wot njeho polubje-
nje wšcheho dobrego nadobyl, jako w Lubiju woheñ wuńdže a so
štoro žyle město wotpali. To bė wina, so žo dokonjenje tajkeho
krajneho wotpošladanja wotštorowacž počža, a dokelž hišchže pschi
wšchitkim dlicžu čži, kotjiž so najbóle štarachu, wotemrjechu, dha
drušy wjazy kručže na to njemyšlachu, a tač bohuzel žyly škutk
njewuwjedženy wosta. Tón wužitk mějachu pač tola Šserbja t teho,
so jich nětk na wšchitke wučžene šchule bjerichu, a mjes druhim žo
tež wučžini, so dhybitaj na mišchnjanskej wšpókej šchuli dwaj rodženaj
Šserbaj štajnje wučžbu, jedž a bydlo darmo dostacž. Najwjeřšcha
nadobijna bė pač ta, so žerbska narodnosčž tajku wažnoščž doby,
kaž nihdy priedy. Pschetož šakša wyschnosčž pschitajsa, so by super-
intendent, kiž žerbski njeroshmjese, žerbskeho duchowneho sa pomoz-
nika měl a krajne stawy štarachu žo wo čžišchčenje žerbskich kniži.
Tajke štaranje je pač po čžasju wotebjerało a, mohł rjez, žyle kónž
wšalo. Ša podjanskich Šserbow je žo Budyški tachant, knjes
biskop Dittrich a jeho konsistorstwo w nowišchim čžasju žwěru štaracž
počžalo, se štrony duchowniskeje wyschnosčžje ewangeliškich Šserbow
pač žo tež šta, so wona w našchich dnjach, hžžž Šserbjo žami sa
žebje džžžlacž počžinaja, bóle na lěpsche Šserbowštwu džžžlacž
počžina.

(Pschichodnje dale.)

Pschecžerž sle jako dobry wojak Jesom Khrysta!

(2. Tim. 2, 3.)

(Hindurch, hindurch mit Freuden —)

Šlók: Ačž wostañ pschi naš t hnadu —.

Psches čžėžnosčž t šhrobliwosčžu,
Še našche prawidlo;
Psches nusu se šhšknosčžu,
Psches šchž a njesbožo!

Psches čžėžnosčž, psche wšchu čžėžnosčž,
Pač t Božej kručžisnu;
Psches šrudžbu, hórku tyšchnosčž
We žwjatym bėženju!

Psches pučž, kiž pustj, hoły,
Ša podružnika šly;
Psches škalj, štraschne doły
Šhodž w Božej možy ty.

Nječ je tež tužne, mhlowe
Wšcho wšchudžom wókol' naš;
Nječ mróčžele tež čžmowe
A čžorne trascha naš:

Dha šbėhñ so šdychowajo
Kaž wóřoť t šhrobliwosčžu,
A dolecž džakowajo
Na horu Zionštu.

Tak poslednu tež čžěnosć,
 Wšcho pscheczerp wjebele
 Hacž smjeje kónž wscha tyschnosć,
 Wšcho dokonjane je.

Jurij Brósl.

Wulki dźiw se pšom.

Šhonjenje młodeho Šserba.

(Pofracžowanje.)

To běšče lubosne ranje a radostne hieže po lěšnych čžerjach. Njebježa, jašne a mōdre, šhladowachu s milosću na kraj; šklōncžko šwēcžesche se šmēwkom s njebja na semju dele; šchtomina stejesche we šwjatocžnej pšyche a ptacžti špēwachu s kemschazym hłōškom. Šawērnie, to běšče wulžy wjebeły džeń, šbudžaty w duschi dža-fowne psalmy. Ale wječzor njebēsche wjebeły sa mnje.

Sa šebi njebēch mudrije došč sapschadl, došelž šebi njebēch na te mi žhle nješnate pucže žaneho wodžerja najal. Šdnyž macže pumpatu mōščeń, je wam to njecžežka wēž, šebi muža najecž, kotryž tam wschitke džiwny pschirody šnaje a wschitke schčežti a lēšne pucžiki wē. A w Šrjeństu je nadosć tajkich muži, kiž na to čža-kaju, šo šebi pucžowaršy knježa s nich wodžerja sa dobre pjenješy wošmu. Mōja mōščeń pať pumpata njebē, čžehōždla dychbjach te ēšte schēšnaki šlutniwje na ledžbu bracž. Młody a šhrobly, špuschēžach šo na dobre šbože, kaž tež na pēšnu šhartu, kiž mējach w šulniny saku; a nimo tebo šebi prajach: tu tola w žanej arabiskej pucžinje nješny, hōžēž by šo žaneho žiweho čžlowjeka sa pucžom wopraschecž njemohl.

Dopoldnja to krašnje džešche, šo bē šwōj lōšcht. Sa bych wam popšchal, šo mohli šebi tež wy tu špodžiwnu štwōrbu čžēščeje Šchwizy wobhladacž. Šajke šu to nahladne šchmrētowe lēšy! Šajf prošte wyšoke škaty špodžiwneje štwōrby! To mōžno njeje, šo šbyteje wole nahladacž. Šaj, dopoldnja džešche, kaž hižom prajach, tak krašnje, šo bē to šwōj lōšcht. Ale s pōšdnym popoldnjom do teho pschidžech, kať wērnie to pschidžlowo rēcži, hōžēž praji: do wječzora nješmēšy džeń šhwalicž.

W tych škalinach a šchmērcžinach bēch šebi nješedžbnje šalēš. Tu a tam bē nēšajki šlepy šuž lēšneho pucža. Tu a tam šabludna šchčežka. Nihōže pať ani wšy ani čžlowškeho hōdla njenadenžech. Tež žaneho čžlowjeka, kiž by mi mohł wuhod s džiwjeho lēša po-šafacž. Šklōncžko čžyšche w boži domčžl hieč a ja hišchče w šchto-minje šbudžach a bēch wschōn mucžny a lačny. Trochu šbojany trječich napōšledl na wōšny pucž, po kotrymž šo šprōžny do nēšaj-šeho šhdlišchēža smotach, do maleje wšy, wobdateje s lēšom.

Šklōnža tych šhudobnych twarjenjom dostupach šorcžmu, s šotre-jež bē hara a hōłk hacž na pucž won šlyšchecž. Mi wschaj wabjame njebē, do njeje šańcž, a šamo mōj šchyrinohaty pschewod-niť šesda šo mi nēšajki nječaty a džiwny. Šchto budžich pať druheho čžył? Mi nicžeho nješny, hacž tudy nōžneho pschēbnyta pntacž. — Wocžiniwšchi durje a šupiwšchi do jštwy, wuhladach nēšchto po šdacžu šhētro na žyganow podobnych mužškich, pijo a šawtujo sa šlidom šedžo, a šurjo, šo mohli šo w šurje šadušhēč. Ššchi nich šedžaty šorcžmar, šo rucže šbēhnywšchi, mje powita a šo woprascha, šchto šebi šasam. Sa šebi wječer a nōžnu hospodu žadach.

„Šaj haj, mōj čžēščeny knježe“, wōn ponižnje rjekny, „šchtož mōžu, dychbiche dostacž; jēdž a picže a špodobne ložo. Džowka, pschihotuj na najštwje lēhwo sa teho młodeho knjesa.

Tych mužow wołanza šasta, a wschitkich wocži wufachu na mnje. Sa šo pschi wotnje sa šlidko šyžech, škasach tež sa pša k našyčanju nop a šo potom do šwojeje wječerje dach.

Wjes tym šo jēdžich a pijach, šebi čži hoščo mjes šobu s čžicha rēcžachu. Došelž bēch wčžipny, s šajšeho luda mohli byčž, šedžbliwěj wušchi nastajach, šajšewe rēcže šnano šu. To pať bē mi žhle nješnata rēcž. Šeno to po šwojim šnajomštwje šerbšchēžny šlyšchach, šo šebi prajach: to žani Čžechojo nješku.

Sako bēch sa šwojim šlidkom wječerjecž šastal, mje čži zuš-nizy pocžachu wabicž, šo bych šo k nim sa šlido štowaršchil.

Šprōžne štawy drje šebi loža žadachu, tola čžyžy jim šhwilku po woli pobhēč; tak njetriebali šebi myšlicž, šo mi hōdž nješku a šo šym hordy. A nētko šo wčžipne praschēnje šebra, kiž derje došč po nēštku džešche. Šchto šym a šchto šym a s wotkal; šchto tola šow phtam, hōžēž sa džiw hōdž žadny tajki knjes pschidžē: wscho šklachu se mnje. S jich rēcžom mōžach tež šrosymicž, šo maja mje sa pjenježneho knješta.

Šdnyž šdžēlich, šo šym w Šakškej wucžer a pucžuju, došelž čžu jich krašinu ššnacž, bē jim to k wērje. Ale hōdž trochu šrosymicž dach — šchtož budžich njedychjal čžinicž — šo pjenježnik nješšym, ale šo na wješnej šchuli s macžerku wudowu s poniška žiwju, mišachu na šo, a nēkotrym pōšmēwł psches woblicžo šleczi, kaž šo mi šesda. Mōže byčž, šo jim to k wērje podobne njebē dla mojeje drašty, kiž bēšche dobra a halke njedawno k šerijam norwa.

Tōn najlēpje šdrasčeny škasa šebi wina, napjelni šchleńzu a pschipiwšchi na moje štrowjo, čžyšche mje nucžicž, šo bych ju wu-pil. Sa njepiju s kōždym, hōdž nješšym s nim šnaty. Došelž pať jeho rošhnēwacž nječach, polipnych šuscžicžl, šchtož šo jemu njecha-šche lubicž. Šorcžmar nētko wo wōjnje žiwu šabatwu pocža, w šo-trež bē sa pēšcha šlužik, a tež drušy rēcžachu wo bitwach šobu. — Mje jimašche mucžnosć a pošpochi šywach. Ale hōdž čžyžy šo wot šlida šbēhnyčž, nucžachu mje s nowa k wjetšchemu picžu. W: čžyšche šo šdacž, šo bychu mje najradšcho wopojili, šo bych šo morny špal. Duž šbēhnyčž šo šrucže.

(Pšchidžodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

Š Budestez. Njedželu 19. junija šo tu Šustav-Šdolšski šwjedžen šwjecži. Sa šerbške kemschenje, kiž šo w 2 hōdž. šapocžnje, je knjes šarat Šaltar s Nješwacžidka, sa nēške, kiž ma 1/24 hōdž. šwōj šapocžatł, k. šarat Šaufa s Wōšporta šredowanje pschēčelnje na šo wšal. Ššchēčeljo Wōžeho šraleštwu s šliška a s daloka šu na šwjedžen wutrobnje witani.

Š Draždžan. Našche šerbške kemschenje w šchiznej žyrkwi šo šašo šliša. Da-li Wōh, čžemy šo pošlednju njedželu junija, to je 26. junija, do nich šēńcž. Šredowanje je k. šarat Ššyřora s Minakala, špowjednu wucžbu k. šarat Šomaschka s Budestez na šo wšal.

— Šubijške pobocžne Šustav-Šdolšske štwarštwjo šwjecžesche šańdženu njedželu šwōj lētny šwjedžen w škotežach. Še wschēch šotow bēchu šo hoščo šeschi. Do Wōžeje šlužby mējesche šo šwjedženški čžah. Na šerbškej šwjedženškej Wōžej šlužbje šredo-wašche knjes šarat Šchizjan-Šodžijški wo šes. 58, 7.: Njemotčēhń šo, ewangeliška-lutherška žyrkej, wot šwojeho čžēla. To šu mje-nižy našchi wēnybratšja w rošpōšchēnju. Na nēškej šwjedženškej Wōžej šlužbje šredowašche knjes šarat Šauer je Špižkunnersdorfa wo 1. Jan 3, 16—18. Šoltańnu Wōžu šlužbu šastawachu na šerbškim kemschenju knjes šarat Šrōšak-Šrodžišchēžanski a knjes duchowny Mjēřwa-Šufecžanski, na nēškim knjes šarat Šubrig s Šürhennersdorfa a Šartin s Šberkunnersdorfa. Šo kemschenju bēšche šwjedženška šhromadžšna pod hōlym njebjom psched šchulu. Šustav-Šdolšske šhērlusche šo špēwachu a Šustav-Šdolšske špižy a pōštne šharty šo pschedawachu. Šow mējachu hnujaze narēcže knjes primarius Šallenštein-Šubijški, Šupfer-Šawalšski a knjes duchowny Šlowy-Šetlicžanski. Škollekta wunješē 218 hr. Wōh luby šknjes žohnuj tež tōnle rjany šwjedžen sa našču drohu ewangeliško-luther-šku žyrkej.